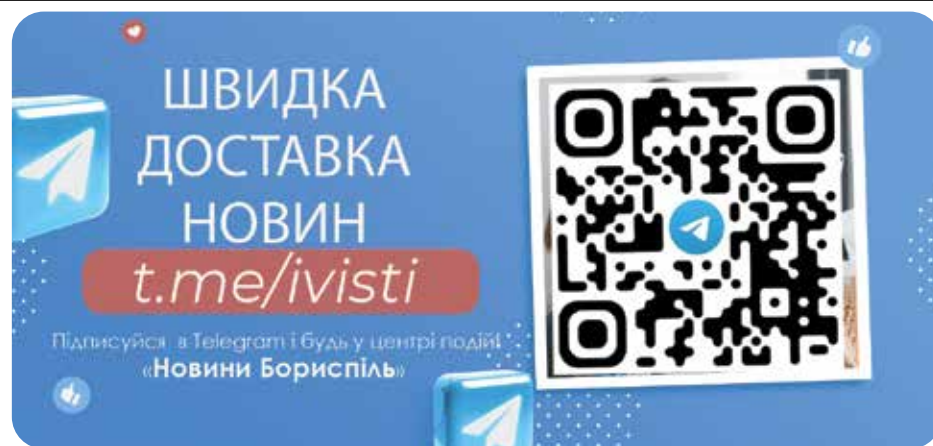

ІСТОРІЯ МІСТА:

БОРИСПІЛЬСЬКА ШВЕЙНА ФАБРИКА

стор. 4-5

Торгівля не завжди посідала чільне місце в економіці нашого міста. Ще якісь півстоліття тому Бориспіль був містом виробників, і замість численних супермаркетів та МАФів тут активно працювали заводи і фабрики. Ці часи давно минули, і для більшості сучасних бориспільців слова «сільгосптехніка», «радгосп», «друкарня», «ворсова фабрика», «хлібзавод», «швейна фабрика» та ще ряд підприємств, на яких працювали тисячі містян, нині не значать нічого — у кращому випадку вони знають, що такі десь та колись були. Роздержавлення та приватизація 90-х років минулого століття за відносно короткий період знищили велику частину колись успішних підприємств. Хтось закритися та збанкрутів майже відразу, хтось намагався вижити ще якийсь час та протримався 5 чи 10 років. Одне з таких підприємств — Бориспільська швейна фабрика.

Бетон та розчини
Плити перекриття
Перетинки
Палі, колони, ригелі, прогони
Балки
Блок стіновий
Залізобетонні вироби, що виготовляються за індивідуальними кресленнями замовника

**Бориспільський комбінат
будівельних матеріалів**
м. Бориспіль, вул. Запорізька, 16
(067) 622-32-22
www.bkbm.ua

Якість — це коли повертається не продукція, а замовник!

«РОБИ СВОЄ»: ВІД БІЗНЕС-ІДЕЇ ДО ВТІЛЕННЯ ПРОЄКТУ В ЖИТТЯ. ЯК ХОБІ ПЕРЕРОСТАЄ В БРЕНД

■ 7 жовтня у Борисполі відбулася презентація проекту майстрині Анни Руденко, де для дітей пройшов майстер-клас із виготовлення дитячих іграшок з пряжі. Бориспільська міська бібліотека для дітей зібрала в цей день чимало малечі, яка вчилася в'язати з пряжі млина. Для натхнення навколо було багато іграшок, які виготовила Анна Руденко та презентувала їх, щоб надихнути дівчаток до творчого процесу в'язання. На майстер-клас завітали й «Вісті».

Тетяна ЦІЛИК, фото автора

В'язання іграшок: від хобі до бренду

Анна Руденко — засновниця бренду Anna&Barbara toys. Назва виникла природньо — в честь майстрині Анни та її 6-річної донечки Варвари, яка так полюбає іграшки. Майстриня в'яже широкоформатні килимки ручної роботи та іграшки й знімає власні майстер-класи по створенню іграшок та килимків.

Чоловік завжди підтримував Анну у її починаннях, адже й сам доволі творча особистість — до того, як після початку повномасштабного вторгнення почав захищати країну в лавах ЗСУ, він разом із дружиною виготовляв великі дерев'яні іграшки, так звані бізборди (розвиваючі дошки — ред.). Один із їхніх сімейних виробів — ексклюзивний півтораметровий заввишки та 3-метровий завширшки бізборд — наразі прикрашає один із ресторанів у Чикаго в США.

На сьогодні Анна перетворила своє хобі у власну справу, яка є доволі ексклюзивною. Особливістю методу в'язання, який обрали майстриня, є те, що у процесі використовується плюшева пряжа Алізе Пуффі для в'язання ру-

ками без спиць. Пряжа складається з великих петельок, які при в'язанні руками переплітаються в полотно. На дотик легка і повітряна, в'яжеться дуже легко, швидко і приємно. Відома своєю м'якістю та об'ємністю, ця нитка є чудовим вибором для створення затишних і м'яких виробів. З її допомогою можна легко в'язати м'які іграшки, надаючи кожному виробу неповторного вигляду. Ця пряжа чудово підходить для тих, хто тільки починає знайомство з в'язанням, саме тому була обрана для майстер-класу, де діти отримали унікальну можливість зв'язати свій млин, мініатюрну копію логотипу компанії МХП.

За словами майстрині, допомагає їй професійному зростанню те, що в інтернет-спільноті є можливість навчатися досвіду у тих, хто пройшов цей шлях до неї. Особливо тішить те, що є навіть 9-мільйонні спільноти ось таких в'язальниць, які підтримують порадами одна одну у творчості.

«Особливість моїх виробів полягає у тому, що вони виготовлені з пряжі з петельками, тобто для роботи не потрібні спиці: все в'яжеться пальцями, без використання дрібних деталей», — розповідає Анна Руденко. — Сьогодні з дітьми ми будемо весело та

корисно проводити час, навчаючись в'язати без спиць. Кожен піде додому з іграшкою, виготовленою власними руками. Маю надію, що в мене вийде запалити у дітей вогник цікавості до ось такого хобі».

Роби своє

Конкурс бізнес-ідей для підприємців в малих містах і селах «Роби своє» від «МХП-Громаді» зацікавив Анну в першу чергу своєю назвою, адже вона мала ідеї з виготовлення іграшок, це була вже її власна справа, яку мріяла покращити. Тому й вирішила брати участь у конкурсі на отримання гранту. «Радості не було меж, коли серед інших і я отримала підтримку від МХП, хоча дуже багато достойних проєктів приймало участь у конкурсі, — ділиться своїми враженнями Анна Руденко. — Дуже приємно, що у нас в країні, попри війну, є підтримка людей, які працюють, вдосконалюються, намагаються створити щось нове, своє».

Вигравши гранд від МХП, я тепер маю можливість технічно покращити свої майстер-класи, оскільки отримала змогу придбати важливе для роботи професійне обладнання.

Я пишаюся, що мої іграшки користуються попитом за кордоном, зокрема, придбані вже у вісімнадцять кра-

їн світу. Більшість купують у США. На другому місці Австралія, потім Німеччина, Великобританія та інші країни».

«Анна Руденко — переможниця конкурсу «Роби Своє» від Благодійного фонду «МХП-Громаді». Майстриня здобула грант на технічне забезпечення, яке допомагатиме їй в роботі. До того ж майстриня першою в Україні запустила проєкт «Майстер-класи з в'язання для людей з погіршеним зором», а це є доволі важливим маркером для нашої компанії, — розповідає Катерина Комаревич, регіональний менеджер із соціальних проєктів Благодійного фонду «МХП-Громаді». — Особливо важливу увагу ми приділяємо проєктам від військових, ветеранів та членів їхніх родин, адже одною з провідних програм стратегічного партнера БФ «МХП-Громаді» компанії МХП є «МХП Поруч», яка передбачає індивідуальний супровід та комплексну підтримку військових, ветеранів та їхніх родин. Зокрема, й майстриня Анна Руденко, яка отримала грант від нашої компанії, також є дружиною захисника».

Жінка почала в'язати одразу після народження донечки близько шести років тому і згодом це її хобі переросло в професійну діяльність. І це гарний приклад для тих, хто ще вагається розпочати власну справу. Загалом

у майстрині Анни вже виготовлено та відправлено на експорт понад 120 килимків, не рахуючи замовлень по Україні. Має 17 дизайнів власних виробів — килимки ручної роботи у вигляді різноманітних іграшок, звірів та рослин — все це та багато іншого є у творчому доробку Анни.

А сьогодні у нас відбувається презентація проєкту по створенню великоформатних іграшок в межах конкурсу бізнес-ідей для підприємців в малих містах і селах «Роби своє». Цей конкурс грантів вже проходить не один рік поспіль та є доволі успішним. Грант передбачає співфінансування підприємців, які мають якусь ідею та готові її втілювати в життя. Це може бути вже дієвий малий бізнес, який для масштабування потребує якогось матеріального забезпечення, наприклад, коштів на придбання обладнання. Пріоритетом є ветерани та родини наших захисників.

Сума одного гранту від «МХП-Громаді» складає до 100 тис. грн.

Слід зазначити, що переможці у свої проєкти також інвестують власні кошти і ця сума не може бути меншою від отриманої суми гранту, тобто йде співфінансування 50/50. Приємно, що конкурс «Роби своє» користується попитом, тому весною 2025 року плануємо його провести знову».

СТЕЖКАМИ МУЗЕЮ ПАВЛА ЧУБИНСЬКОГО

■ У Борисполі, в ліцеї імені Павла Чубинського, у 2007 році, до 165-річниці від дня народження Павла Чубинського, був відкритий музей. Його було організовано на кошти, які надійшли від благодійного концерту ліцеїстів. «Вісті» завітали до музею на екскурсію. Приємно, що екскурсоводами музею є самі ліцеїсти, які, власне, і були залучені до вивчення та популяризації життя та творчості видатного діяча української культури, вченого етнографа, юриста, фольклориста, поета, автора слів Державного Гімну України. Пропонуємо читачам поринути в життя і творчість славетного земляка Павла Чубинського.

Тетяна ЦІЛИК, фото автора

«Людей і правду я любив»

Майбутній автор слів Державного Гімну народився 27 січня 1839 року у небагатій дворянській родині. У музеї збереглося фото його хати на вулиці Горянській, 14 у Борисполі.

Прожив наш співвітчизник неповних 45 років, з яких 7 років у заслання в Архангельській губернії, після цього було декілька років напруженої праці в Україні, а потім знову заслання — вже до Петербургу.

Життєві енергії цієї людини можна тільки дивуватися. Він етнограф, фольклорист, поет, журналіст, історик, мовознавець, юрист, соціолог, громадський діяч, краєзнавець. Це була феноменально обдарована людина.

Павло Чубинський жив у той час, коли заборонялося усе українське: і мова, і культура. І у більшовицькі часи заборонялося згадувати ім'я Чубинського, а його творчий доробок був репресований.

Навчався Павло Чубинський у другій Київській гімназії. Київський період навчання відіграв важливу роль у житті П. Чубинського, адже він запалився ідеєю просвітництва народу. Разом із Миколою Лисенком, майбутнім композитором, записували пісні, звичаї, обряди, цікавилися фольклором, зближувалися з простим народом.

Згодом здобував освіту у Петербурзькому університеті на юридичному факультеті.

Під час навчання в Петербурзькому університеті Павло Чубинський брав участь у похоронах Тараса Шевченка, які перетворилися на першу в історії Росії масову політичну протиурядову демонстрацію. Він мав виголосити промову над могилою Шевченка. Але поліція заборонила промови і звільнила кладовище від учасників маніфестації. Пізніше у журналі «Основа» за 1861 рік було надруковано промову Чубинського, яка присвячувалася Кобзарю: «Ще одна втрата у Слов'янському світі... Погас великий поет, померла людина, в якій не було зерна неправди за собою...». Загалом Чубинський свято шанував творчість Шевченка, він присвятив йому поезію «На могилі Кобзаря».

Після закінчення університе-

ту Павло Чубинський повернувся до Борисполя. Активно займався збиранням етнографічних та фольклорних матеріалів, вів просвітницьку роботу серед селян, надавав їм юридичні поради, переймався станом моралі міста Борисполя, прагнув створити школу для незаможних дітей, збирав кошти, підбирав кадри, але відкрити школу не дозволила влада.

«Наречемся України славними синами»

Павло Чубинський, повернувшись до Борисполя, активно співпрацював з редакцією газети «Основа», а ще поширював вірші Кобзаря серед простого люду. Це був період зближення з членами «Київської громади». Разом з такими видатними діячами як Тадей Рильський, Володимир Антонович, Олександр Русов та інші займався збором інформації про життя, побут, обряди, звичаї, традиції українського народу. Громадівці виступали за відродження українського слова, зробили великий внесок у розвиток етнографічної науки. Організація видала «Кобзар» Т. Шевченка, «Чумацькі народні пісні», твори М. Драгоманова та В. Антоновича, українського письменника Івана Рудченка. Члени громади створили аматорське коло у Києві і ставили спектаклі «Водевіль», «Різдвяну ніч», акторами були Павло Чубинський, Михайло Старицький, Федір Вовк, Михайло Драгоманов.

У членів громади виник задум створити вірш, який би кликав українців боротися за волю і став національним гімном. Реалізував цей задум Павло Чубинський, який написав слова на мо-

тив сербського патріотичного гімну. Мелодію створив Микола Лисенко. Текст пісні поширювався рукописно, дістався Галичини і за підписом Т. Шевченка з'явився у Львівському журналі «Мета» №4 разом з віршами Кобзаря «Мені однаково...», «Заповіт». Довгий час авторство вірша «Ще не вмерла Україна» приписували Шевченку, бо він має багато спільного із «Заповітом» Кобзаря, та згодом виявилось, що автором був Павло Чубинський, за що він поплатився засланням до Архангельської губернії на сім років.

Доречно зауважити, що вірш «Ще не вмерла Україна» не був надрукований у авторській збірці «Сопілка Павлуся», яка побачила світ у 1871 році. До збірки увійшли 20 творів: 14 оригінальних поезій та 6 перекладів. Як крамольний майбутній гімн України був заборонений.

Нове життя гімну почалося з часу утворення незалежної Української держави у 1918 році. Слова і музика пісні почали з'являтися у багатьох виданнях у Львові, Києві, Відні, Берліні українською мовою та були перекладені англійською, німецькою мовами.

З 15 березня 1939 року пісня стала офіційним гімном Карпатської України, яка проіснувала недовго. А потім він був заборонений більше ніж на пів століття. Нове відродження пісні відбулося наприкінці 1989 року — над відновленою могилою Павла Чубинського вона знов зазвучала у рідному краї. Пісня «Ще не вмерла України...» у 2003 році стала Державним Гімном України.

«І молоді літа свої я скоротав на чужині»

Павла Чубинського за складання патріотичних віршів, захист се-

лян, відвідання могили Кобзаря було відправлено на заслання, яке він відбував у м. Пінега Архангельської губернії. Друзі пропонували емігрувати за кордон, але Чубинський відмовився.

На заслання П. Чубинський був судовим слідчим, секретарем губернського статистичного комітету, вивчав природу, економіку, населення Північного краю, зробив багато наукових відкриттів, написав 50 наукових праць, статей, нарисів, звітів, кореспонденцій, програм, редагував газету «Архангельские губернские ведомости».

Павло Чубинський упорядкував публічну бібліотеку, дослідив і описав суворий північний край, об'їхавши 36 повітів, усю Карелію по бездоріжжю, провів перший перепис населення Архангельської губернії, написав чимало статей про розвиток хліборобства, рибних і звіробійних промислів, морське суднобудування, економічний побут етнічних народів, вносив пропозиції для покращення становища народів Півночі. Чубинський надіслав звіт на 300 сторінках до президії Російського географічного товариства, який викликав велику зацікавленість, і його запросили до Петербургу для особистої доповіді.

Це був щасливий випадок, Чубинського нагородили орденом Святого Станіслава 4 ступеня, але оскільки він був під наглядом поліції, то така нагорода була недоречна як для особи політичної, її замінили на заохочення звільнення від нагляду поліції і звільнення із заслання.

«Я в світі щиро працював»

У заслання П. Чубинський пробув 7 років, а в 1869 році йому подаровано свободу, і Павло Платонович поспішив на Україну. Тут його чекали нові плани, задуми. Його обрано дійсним членом Географічного товариства, доручено організувати етнографічно-статистичну експедицію в Південно-Західний Руський край.

У 1869-1870 роках він здійснив три подорожі по Україні, об'їхав 56 повітів. За два роки напруженої роботи Чубинський разом із членами товариства зібрав і впорядкували неоціненний матеріал етнографічного, фольклорного, мовного, статистичного характеру, який ліг в основу семи томів «Трудов етнографическо-статистической экспедиции в Западно-Русский край». Вони видані

були в Петербурзі у 1872-1879 роках.

У передмові до першого тому «Праць» П. Чубинський писав: «Я старався збирати матеріали ще й тому, що численні пам'ятки народної творчості вмирають, народ їх забуває. Якби М.О. Максимович та інші збирачі матеріалів не записали історичних дум і пісень, то багато з них було б назавжди втрачено. Те ж могло б стати з багатьма обрядами, повір'ями, казками, легендами і навіть звичаями; тому й пропускати якусь рису народної творчості чи народного побуту я вважаю непростим». До першого тому увійшли легенди, загадки, прислів'я, гадання, повір'я, до другого — народний календар, казки, міфічні і побутові, до третього — народний календар, обрядові пісні, до четвертого — обрядові пісні, міфічні та побутові казки, до п'ятого — побутові пісні, до шостого — матеріали волосних судів, до сьомого — статистика побуту українців (говорів, житла, їжі, одягу), національні характери поляків, угорців, німців, чехів, євреїв, циган.

31 казку Чубинським записано у Борисполі, а М. Лисенко поклав на ноти весілля та інші обрядові пісні. Загалом у семи томах праць Павла Чубинського зібрано 4000 пісень, понад 300 казок. Українське народознавство досі не має аналогів праць Чубинського з народного права, народних ярмарків як форми економічного життя суспільства.

У 1876 р. Чубинського було вислано з Києва із заборонаю проживати в малоросійських і столичних губерніях. За допомогою президії Російського географічного товариства він дістав дозвіл проживати в Петербурзі. У 1879 р. Павло Чубинський тяжко захворів, його розбив параліч, і він до кінця життя був прикутий до ліжка.

Постійні переслідування, заборони, заслання підірвали здоров'я Павла Платоновича, і 26 січня 1884 року перестало битися його серце. Він помер у Києві. Прощалися з Чубинським в церкві Різдва Христового, а похований він у Борисполі на Книшовому кладовищі.

На фото в музеї у ліцеї імені Павла Чубинського у Борисполі можна побачити символічну могилу Чубинського, адже справжнє місце його поховання не збереглося, оскільки у 1934 році більшовики зруйнували церкву, а разом з нею і могилу. І лише у 1990 році за ініціатииви міської партійної організації Народного Руху України її було відновлено.

ІСТОРІЯ МІСТА: БОРИСПІЛЬСЬКА ШВЕЙНА ФАБРИКА

■ Торгівля не завжди посідала чільне місце в економіці нашого міста. Ще якісь півстоліття тому Бориспіль був містом виробників, і замість численних супермаркетів та МАФів тут активно працювали заводи і фабрики. Ці часи давно минули, і для більшості сучасних бориспільців слова «сільгосптехніка», «радгосп», «друкарня», «ворсова фабрика», «хлібзавод», «швейна фабрика» та ще ряд підприємств, на яких працювали тисячі містян, нині не значать нічого — у кращому випадку вони знають, що такі десь та колись були. Роздержавлення та приватизація 90-х років минулого століття за відносно короткий період знищили велику частину колись успішних підприємств. Хтось закrywся та збанкрутів майже відразу, хтось намагався вижити ще якийсь час та протримався 5 чи 10 років. Одне з таких підприємств — Бориспільська швейна фабрика.

Наталія ТОКАРЧУК, фото з родинних альбомів Аліси Медведєвої та з фонду Бориспільського державного історичного музею

Від артілі — до фабрики союзного рівня

Хоч офіційно роком заснування Бориспільської швейної фабрики вважається 1960 рік, свій відлік вона бере ще із повоєнних років, коли в місті почала роботу артілі ім. 8 Березня. Відомо, що перше приміщення швейної артілі — цех №1 — побудували на вул. Ботанічній, 1 ще у 1945-му році. За 15 наступних років на території між вул. Старокиївською (тоді Ватутіна) та Кошового звели підготовчий, розкрийний, корбошвейний, експериментальний цехи, кілька складів, механічну майстерню, трансформаторну підстанцію, паливосховище та столову з овочесховищем та кухнею. Територія площею 1,5 га буквально потопала в зелені — робітниками артілі було висаджено більше сотні дерев та облаштовані квітники. Ще один швейний цех масового пошиву — Бориспільського райпромкомбінату — знаходився на вул. Київський Шлях, на місці сучасного тресту «Бориспільсьільбуд». Коли у 1960-му році Артілі ім. 8 Березня було реорганізовано в Швейно-галантерейну фабрику, цей цех офіційно передали їй — разом із робітниками в кількості 163 особи. Разом із ними загальна кількість персоналу підприємства склала 538 осіб. Ще

через рік підприємство перейменували у державне підприємство «Бориспільська швейна фабрика». Спеціалізація — чоловічі формені сорочки для потреб Мініборони та прикордонних військ (колір олива), Міністерства внутрішніх справ (сіро-блакитний колір) та Міністерства цивільної авіації (блакитний та білий колір) усього Радянського Союзу.

Через десять років, у 1970-му, на території побудували та ввели в експлуатацію новий великий двоповерховий цех з адміністративними приміщеннями та підвалом-укриттям, а кількість працівників збільшилася ще на 200 осіб. Для багатьох бориспільців швейна фабрика стала єдиною роботою всього життя — прийшовши на підприємство після школи, вони працювали тут аж до пенсії. Однією з них була Аліса Іванівна Медведєва, що багато років поспіль очолювала відділ кадрів фабрики.

«Свій трудовий шлях я почала у промкомбінаті, де зараз трест «Бориспільсьільбуд», у 1960-му році після школи — не змогла вступити в Технологічний інститут. Спочатку була запускарницею, через рік вступила заочно в Республіканський технікум легкої промисловості, тоді таку можливість мали всі ті, хто працював на фабриці. Навчання там тривало 4 роки, без відриву від виробництва. Вийшла заміж, і доля привела мене на вул. Ватутіна, де мешкав мій чоловік, військовий. Будинок родини чоловіка був майже навпроти швейної фабрики, куди якраз і перевели усіх працівників швейного цеху промкомбінату, організувавши цех №2, — розповідає жінка. — Пам'ятаю, що була дуже не-

задоволена з того — у центрі було веселіше, усі магазини поряд. А тут були лише підприємства — контора «Заготскот» (яка займала територію вздовж сучасної вул. Мічуріна, від Ватутіна і аж до провулка Ботанічного), за нею друкарня, районні електромережі і фабрика. Відразу за фабрикою було Єврейське кладовище, на місці якого вже у 80-ті побудували багатоповерхівку. З другого боку вулиці — будинки приватного сектору аж до вул. Горького, де вже на той час була побудована ЗОШ №5.

Після декрету я вже працювала контролером відділу технічного контролю, а із 1974-го мене перевели у відділ кадрів, де я працювала до самої пенсії. Крім кадрів, займалася цивільною обороною та «секреткою». Тоді на всіх підприємствах була так звана секретна кімната, куди мала доступ лише одна людина та представники КДБ (пізніше СБУ). У ній зберігався сейф із мобілізаційним планом. На випадок війни належало сейф відкрити, дістати мобілізаційний план і діяти чітко за його вказівками. Зокрема, було детально розписано, хто і за що відповідає, що має робити підприємство у випадку війни, де брати матеріали, куди доправляти

• Цех №1 артілі ім. 8 Березня на вул. Ботанічна, 1. Орієнтовно 1946-1955 рр.

готову продукцію і т.д. і т.п., все було передбачено до найменших подробиць.

Людей на фабриці працювало дуже багато, більше 800 осіб. Працювали в дві зміни. На роботу та з роботи по Ватутіна йшли мало не колоною, а зміна тоді починалася о 6-й годині ранку. А дорога, пам'ятаю, була незручна, стара бруківка, на обочинах постійна грязюка. Вже пізніше по бруківці поклали асфальт, а Ботанічну та Кошового виклали із бетонних плит.

Дівчата приходили працювати відразу після школи — тут їх і вчили, адже швейного училища в місті не було. Спочатку приймали на роботу ученицями, а тоді вже перевели швачками, розкрийницями чи на інші виробничі процеси. Робота вважалася хорошою, заробітні плати були досить високі, платилися вчасно — так, у 1961-му середня заробітна плата складала 60 карбованців, у 1981-му — 137 карбованців, у 1985-му — 147 карбованців. А у рік випускали продукції більш ніж на 8 мільйонів карбованців.

На території була велика столова. У вільний час робітники брали участь у спортивних змаганнях, культурних заходах, різноманітних зльотах, життя кипіло. Підтримували дружні стосунки з іншими підприємствами.

Я пам'ятаю усіх директорів фабрики, бо пропрацювала фактично майже до самого її закриття на початку 2000-х. Першим директором був Степан Курилко, він по-

мер молодим ще, у 50 років. Уся фабрика плакала, проводжаючи його в останню путь. Далі директорами були Іван Ляшенко, Світлана Краснобаєва, Олена Білаш. Після приватизації та продажу фабрики нам призначили Івана Катеринчука. Після трагічних подій із загибеллю власника фабрики короткий час директором був Володимир Бублик, а останнім директором — Наталія Чайковська, яка й займалася її закриттям та продажем майна за розпорядженням іноземних спадкоємців».

«Роки, зігріті чуйним ставленням людей і держави»

Про роки, проведені на фабриці, у своїх спогадах (які зберігаються в Бориспільському державному історичному музеї) пише і нині вже покійна головний інженер фабрики Лідія Вікторівна Кошман.

У радянські часи жодне виробництво не могло обійтися без соцзмагань. Брати участь у них було почесно, як і виконати, а ще краще — перевиконати план чергової п'ятирічки. Переможців чекала не лише повага, а й грошові премії, цінні подарунки та інші преференції, якот відпочинок в санаторії, поїздка за кордон тощо.

«На нашій фабриці це були змагання між цехами, між робітниками. Одна з працівниць за свою сум-

• Працівники артілі ім. 8 Березня біля цеху №1. Орієнтовно 1946-1955 рр.

• Виробнича нарада в цеху №2 Бориспільської швейної фабрики, орієнтовно 1970-ті роки.

лінну працю отримала орден Леніна, який їй вручали в Москві. Це була Галина Андріївна Стасюк. Багато трудівниць отримали орден Трудового Червоного Прапора, орден «Знак Пошани» (...). За свою старанну працю робітники отримували й грошові винагороди.

Обмінюватися виробничим досвідом наші бориспільки їздили по всьому Радянському Союзу: на Казанську швейну фабрику, на Тираспольську (Молдова), на Черьомушкінську (Московська обл.).

Звичайно, ми не тільки сумлінно працювали, а й уміли відпочивати. На фабриці діяв профспілковий комітет, який очолювала Марія Антонівна Панасенко. Профспілковий комітет завжди дбав про своїх робітників, старався, щоб вони не були обділені увагою керівництва, стимулював матеріально. До свят працівницям видавали подарунки (...).

З часу існування фабрики діяв хоролий колектив. Спочатку ним керував Іван Петрович Тименко, а згодом — Юрій Васильович Бурчак. Після роботи, незважаючи на втоми, ми залишалися на репетиції (...). Були в нас і поети-таланти, читці-декламатори (...). Під час свят колектив виїжджав на природу, там ми влаштовували різні змагання.

Наше керівництво й профспілка турбувалися про здоров'я робітників. Щороку під час відпусток працівники згідно поданих заяв отримували путівки на оздоровлення у санаторії чи будинки відпочинку. Дбали й про підростаюче покоління: діти забезпечувалися місцями в дитячих садочках, а також мали змогу оздоровитися в дитячих таборах літнього відпочинку.

Щоб пізнати світ, нам пропонували путівки й за кордон. Я, наприклад, їздила в Індію, мої колеги — в тодішню Югославію та Чехословаччину.

Багато працівників отримали квартири, побудовані на кошти підприємства.

Свою швейну фабрику я завжди згадую доброю пам'яттю. Адже там минули мої найкращі роки, наповнені улюбленою роботою, зігріті чуйним ставленням людей і держави», — пише Лідія Кошман.

Початком кінця стала приватизація та скасування держзамовлень

Перші проблеми підприємство відчувало після розпаду Радянського Союзу. Шити на всю «неосязну

Батьківщину» більше не доводилося, а обсяг замовлень, який могла дати незалежна Україна, був суттєво нижчим. Перекваліфікація на іншу продукцію була фактично неможливою — усе професійне обладнання було призначене для процесу пошиття легкої сорочки, так само складно було б перевчити працівників на інші процеси. Ще одна проблема — тканина, її теж більше не постачали з дружніх союзних республік, а та, яку могли запропонувати українські фабрики, не відповідала затвердженним стандартам якості. Такі ж проблеми відчули всі інші фабрики української легкої промисловості, і в умовах скорочення державного замовлення конкуренція між ними була шаленою, особливо за «воєнку» — формений одяг.

Ще один удар чекав підприємство через кілька років — почалася приватизація державної власності, і у 1995 році швейну фабрику реорганізували у акціонерне товариство. У 1996 році контрольний пакет акцій (51,4%) купує громадянин Кореї Рі Джефан — за підтримки тодішнього Міністерства внутрішніх справ. Він майже відразу перейменує підприємство — відтепер воно називається ВАТ «Бориспільська текстильна індустрія». За домовленістю з МВС на підприємство призначають директором їх представника, який має лобіювати отримання фабрикою відомчих замовлень. Пізніше Рі Джефан викупив у сотень дрібних акціонерів іще більше 40% акцій та фактично став повноправним власником підприємства.

Про те, що діється на підприємстві наступні два роки, красномовно свідчать архівні протоколи адміністративних та виробничих нарад. Отримавши велике замовлення від МВС, Рі Джефан закуповує тканину, але не в Україні чи Росії, а в Китаї. Після отримання перших партій сорочок силовіки починають жалітися — вони жаркі й некомфортні на дотик, а ще неякісно пошиті. Міністерство направляє на фабрику комісію з якості, і та робить невтішний висновок — дуже багато браку. Інженери та керівники дільниць виправдовуються — з тканиною дуже важко працювати уже на етапі розкрою, не вистачає запчастин, а працівники не мають стимулу старатися — адже за наказом нового власника їх перевели на ставку і зарплата більше не залежить від виробітку. Починаються повернення товару та вимоги поставити інший. Через кілька місяців Рі Джефан звільняє директора та припиняє співробітництво з МВС. Натомість він укладає кілька угод з німецькими та американськими компаніями на пошив

фланелевих сорочок із давальницької сировини. На фабрику прибуває велика партія тканини та фурнітури та починається робота. Сам Рі Джефан у кінці грудня 1998 року знову вирушає за кордон — щоб привезти на фабрику нове закуплене ним у Європі обладнання. До фабрики обладнання приїде вже без господаря — січневого ранку 1999 року під Макаровом Київської області автомобіль потрапив у аварію — в'їхав у дерево. Молодий хлопчина-водій, нещодавно прийнятий на підприємство, залишився неушкодженим, а пасажир — Рі Джефан — загинув на місці ДТП.

Англійська мова як «перепустка» до роботи

«Я потрапила на фабрику майже через два роки після її приватизації та отримання нового власника, у 1998 році. У 1997 році я закінчила Київський національний економічний університет (коли починала навчання, він був ще Київським інститутом народного господарства) і рік не могла влаштуватися на роботу — ніде не брали випускників, скрізь хотіли з досвідом роботи, — розповідає останній директор Бориспільської швейної фабрики Наталія Чайковська. — Уже відчайвішись знайти роботу, пішла зареєструватися у службу зайнятості, і вони відразу направили мене на швейну фабрику, там шукали економіста. Співбесіду зі мною проводила головний інженер Лідія Кошман, а вирішальним стало знання англійської мови — адже власник фабрики спілкувався кількома мовами, але російської чи української не знав, а на фабриці ніхто не знав жодної іноземної, і це створювало великі незручності. Коли я переклала факс із розпорядженнями щодо виробничого процесу, який якраз надійшов від власника, мені відразу сказали: «Ви прийняті». Пізніше була ще одна співбесіда, вже із власником, і той відразу мені сказав, що економіст йому не потрібен, а потрібен хороший бухгалтер, якому він зможе довіряти. І хоч це не була моя спеціальність і бухгалтерію я знала дуже поверхово, я погодилася, адже Рі Джефан узяв на себе мою «перекваліфікацію» — мені найняли приватного вчителя, який зі мною займався. На фабриці на той час була бухгалтерія у складі 5 осіб, але з невідомих причин всі вони власника не влаштовували. Зауважу, що він був досить специфічною людиною, можливо, досить жорсткою, ще й належав до іншої культури, тому йому було дуже важко знайти спільну мову із працівниками, та й узагалі, із українцями. Якщо відверто — то його не любили, бар'єр був «непробивним», додайте до цього

купу упереджень на кшталт «азійці їдять собак» тощо. Це зараз українське суспільство більш толерантно ставиться до іноземців та за багато років звикло до них, а тоді, в середині 90-х, це було «в дикийвінку». Таке упереджене та недоброзичливе ставлення призвело до того, що коли Рі Джефан залишався в Борисполі, то спілкувався лише зі мною — починаючи від побутових справ і закінчуючи робочими. Я була молодшою, мені було цікаве спілкування з ним — як із бізнесменом, вихідцем із Кореї, що зміг побудувати бізнес у Німеччині, Австрії та інших країнах, так і просто як із людиною. Він планував відправити мене на стажування в іншу свою компанію, у Відень, де мешкала його родина, та багато розповідав про сім'ю — дружину та синів приблизно мого віку, а їм, відповідно, про мене. Саме це й стало вирішальним, коли він загинув — родина довірила управління підприємством, а потім і його закриття, мені. Інші претенденти, в тому числі ті, що пропрацювали на фабриці роками і мали великий досвід роботи, навіть не розглядалися».

Молода команда не допомогла

Майже рік до врегулювання юридичних формальностей фабрика не працювала. Після проведення зборів акціонерів та призначення нового керівництва ним була проведена повна інвентаризація, яка показала: обігових коштів немає, зате є купа боргів — зарплатних, податкових, за матеріали та фурнітуру, за комунальні послуги тощо та невиконаних зобов'язань перед замовниками. Власниця від проблем відсторонилася і сказала, що свою місію виконала, а про Україну та фабрику чути більше не хоче, адже тут убили її чоловіка. Замовники сорочок з Німеччини та США від подальшого співробітництва відмовилися, як і від отримання та оплати вже відшитої партії сорочок, якими були забиті всі склади. Єдиним виходом було продати ці сорочки на внутрішньому ринку та продовжити шити такі ж — матеріалів, від яких відмовився замовник, мало вистачити на рік роботи або й більше.

«У нас була команда молодих ентузіастів, причому двоє з них у минулому випускники Інституту легкої промисловості. Думалося не так про заробіток, як про те, щоб повернути фабрику до життя та вивести її на належний рівень, — пригадує Наталія Чайковська. — У першу чергу переобладнали виробничі лінії. Фабрика займала велику територію і всі цехи знаходилися в різних будівлях. Спочатку тканину отримували на складі, везли в підготовчий цех, із нього везли в розкрійний, потім у швейний і т.д. Це час, додаткові витрати, а взимку — шалені кошти на обігрів усіх цих будівель. Вже на момент приватизації на виробництві працювало не 800 осіб, а біля 300. Ще частина звільнилася у період майже річного простою. Крім того, було зрозуміло, що в найближчі часи великих обсягів замовлень уже не буде. Тому сенсу тримати 200 осіб у кількох будівлях не було, усі цехи та виробничі процеси перевели в одну велику будівлю. Паралельно з цим на роботу взяли менеджерів з продажу, які реалізували вже пошиті фланелеві сорочки по всій Україні — від ринків до великих універма-

гів. Шукали й нові замовлення, в основному на давальницькій сировині. Працювати «на себе» в умовах, коли ринки та магазини заповнили дешевий одяг із Китаю, а потім Туреччини, теж було нереально. Через специфіку обладнання та його моральну застарілість перелік того, що могла пошити фабрика, був не дуже великим — здебільшого все «крутилося» навколо сорочки. Потім докупили сучасне обладнання і вже могли шити трохи більше. Якийсь час у нас замовляла пошив фірма «Рута С» (жіночий одяг із льону), шили навіть джинси та джинсові куртки «Wrangler». Але робота на давальницькій сировині, хоч і має позитивні сторони — робітники забезпечені роботою та зарплатою, не втрачають кваліфікацію та набувають досвіду — все ж малорентабельна. Крім того, замовнику вигідні дуже великі об'єми, які невелика фабрика «не потягне». Пам'ятаю, ми тоді об'їхали мало не всю Україну в пошуках таких, як і наша, невеликих швейних фабрик, з якими можна було б скооперуватися та разом поборотися за велике замовлення. Я тоді була вражена тим, наскільки багато підприємств легкої промисловості позакривалися, не витримавши реалій ринкової економіки, скільки цехів стоять пустою. Ми змогли досягти домовленості з двома невеликими фабриками, ділилися з ними замовленнями, але це теж додаткові витрати плюс усі претензії до якості пред'являлися нам, замовника не цікавило, хто та як нам «допомагає», головне — вчасно отримати якісний товар. Через три роки такої роботи стало зрозуміло, що це шлях в нікуди — або ти платиш усі комунальні послуги та податки і підтримуєш у нормальному стані обладнання, або ж платиш заробітну плату, а на інше коштів уже немає. Борги росли, заробітні плати були неконкурентними, люди звільнялися. Додавав «тонусу» шалений податковий тиск та постійні перевірки інших контролюючих органів — на початку 2000-х відділ боротьби з економічними злочинами та податкова міліція ходили до нас мало не щодня, як до себе додому. Іще якийсь час ми протрималися, а потім довелося приймати рішення про закриття та продаж. Пошук покупця зайняв майже рік, адже майновий комплекс «поважного віку» тоді ніхто не хотів купувати. Лише коли поділили його на частини, процес пішов. Бориспільська швейна фабрика остаточно припинила свою діяльність на початку 2005-го року. Кошти від продажу пішли на виплату боргів. Великий цех №2 з адмінкорпусом викупив власник київської фабрики «Ярослав», але вже через рік перепродав його. У свою чергу, нові власники якийсь час іще намагалися підтримувати швейне виробництво, але вже не масового пошиву, адже працювало там на момент остаточного припинення діяльності всього 23 особи. Зараз у первозданному вигляді на території колишньої фабрики залишилися лише адміністративно-цеховий корпус, гаражі та складські приміщення. На місці підготовчого цеху виріс готельно-ресторанний комплекс «Стара Вежа», на місці цеху №1 — спортклуб «Реактор», вже багато років закритий, на місці розкрійного цеху — офісні приміщення, замість фабричної столової височіє триповерховий гуртожиток».

• Будівля адміністративного корпусу з цехом №2, 2000-й рік.

• Контролер ВТК Аліса Медведєва під час роботи.

СВЯТО МУЗИКИ У ТРЦ АЕРОМАЛЛ ВІД
БОРИСПІЛЬСЬКОЇ ДИТЯЧОЇ МУЗИЧНОЇ ШКОЛИ

Ірина КОСТЕНКО, фото автора

«Музика нас єднає» — таку назву мав благодійний концерт на підтримку Збройних Сил України, який вихованці Бориспільської дитячої музичної школи ім. Лариси Остапенко провели у суботу, 5 жовтня, у фойє торгово-розважального центру Aeromall. І цей концерт дійсно об'єднав дуже багато різних людей.

Імпровізованою сценою став майданчик перед фотозоною, оформленою в тематиці книги і знань. А юні співаки і музиканти отримали настільки широку слухацьку аудиторію, яку не зміг би забезпечити жоден, навіть великий концертний зал. І послухати та побачити було що! Чарівний спів, заворожуюча гра на гітарі, віртуозне виконання на духових інструментах та на синтезаторі. Свої таланти демонстрували учні класу естрадний спів (викладачі Сергій Сокур та Ірина Климук), учні з фаху гітара (викладач Ельмар Усубов), учні з фаху синтезатор (викладач Надія Сухомлин) та учні класу духових інструментів (викладач Олег Бойко).

Цей навчальний заклад від самого початку війни проводить величезну волонтерську роботу. У тому числі він співпрацює з благодійним фондом «Дякую», засновником якого є Олена Мозгова — волонтерка, продюсерка, культурна і громадська діячка, донька відомого композитора Миколи Мозгового. І всі кош-

ти, зібрані на цьому концерті, призначалися саме благодійному фонду «Дякую».

Директор навчального закладу Надія Ганудельова розповіла «Вістям», що саме цього тижня зійшлися два професійних свята: у вівторок, 1 жовтня — Міжнародний День музики, а в неділю — День учителя, а викладачі музичної школи також вчителі. От і вирішили відзначити ці свята великим благодійним концертом. І він удался на славу. Загалом у концерті взяло участь близько 30 вихованців музичної школи. А слухачами були і продавці магазинів, розташованих у приміщенні ТРЦ Aeromall, і його численні відвідувачі, а суботнього дня їх було досить багато. І мало хто просто кидав гроші у скриньку, проходячи повз. Більшість зупинялася і з цікавістю слухала виступи юних артистів.

Результат благодійного заходу був красномовним: слухачі надонатили 10 тис. 532 грн. Їх уже перераховано благодійному фонду «Дякую».

Надія Ганудельова у коментарі «Вістям» зазначила, що їй сподобався і концертний майданчик у ТРЦ Aeromall, і співпраця з закладом. Тому, імовірно, вихованці Бориспільської дитячої музичної школи ще не один раз повернуться на цю сцену. Тим більше, що благодійні збори ще будуть актуальними.

ОГОЛОШЕННЯ ПРО ПРОВЕДЕННЯ
КОНКУРСУ

на будівництво по об'єкті «Будівництво соціального та доступного житла у багатоквартирному житловому будинку на земельній ділянці комунальної власності загальною площею 0,4536 га (кадастровий номер: 3210500000:06:044:0063) на вул. Лисичівка у м. Бориспіль»

Виконавчий комітет Бориспільської міської ради оголошує конкурс на будівництво по об'єкті «Будівництво соціального та доступного житла у багатоквартирному житловому будинку на земельній ділянці комунальної власності загальною площею 0,4536 га (кадастровий номер: 3210500000:06:044:0063) на вул. Лисичівка у м. Бориспіль».

Дата та місце проведення конкурсу: 22 жовтня 2024 року, 15:00, м. Бориспіль вул. Київський шлях 72 - Виконавчий комітет Бориспільської міської ради, кімната 305.

Строк прийняття конкурсної пропозиції та документації: з 09:00 08 жовтня 2024 року до 17:00 21 жовтня 2024 року.

Дата та час початку подання пропозицій: 08.10.2024 о 09:00. **Дата та час закінчення подання пропозицій:** 21.10.2024 об 17:00.

Вимоги щодо будівництва соціального та доступного житла у багатоквартирному житловому будинку:

Багатоквартирний житловий будинок, у якому передбачається соціальне та доступне житло (квартири) повинен відповідати встановленим державним будівельним, санітарним, технічним нормам, правилам щодо доступності для маломобільних груп населення, у тому числі для осіб з інвалідністю, та бути придатним для проживання.

У соціальних квартирах додатково повинно бути виконано:

- опорядження та покривання стін, перегородок та стель приміщень квартири фарбами, шпалерами, декоративними плитами, панелями або іншими оздоблювальними матеріалами та виробами;
- покриття підлоги лінолеумом, облицювальною плиткою або іншими оздоблювальними матеріалами та виробами;
- встановлення внутрішніх дверних полотен;
- встановлення сантехнічного обладнання: мийка, умивальник, унітаз, ванна;
- встановлення електро-та/або газових плит;
- електропроводка з встановленням вимикачів та розеток, стельві світильники.

Житло (квартири) має бути підключено до відповідних інженерних мереж, забезпечено електроенергією (газопостачанням), опаленням, холодним та гарячим водопостачанням, каналізацією.

Для участі в конкурсі суб'єкти господарської діяльності, що здійснюють будівництво (забудовники) подають конкурсній комісії таку конкурсну документацію:

1) заяву про участь у конкурсі із зазначенням найменування юридичної особи, прізви-

ща та ініціалів її керівника, форми власності (для фізичної особи - підприємця - прізвища та ініціалів), місцезнаходження або місця проживання, номера телефону, телефаксу;

2) документи, що підтверджують сплату реєстраційного внеску;

3) документ, що підтверджує реєстрацію юридичної особи.

4) копії установчих документів, засвідчені належним чином;

5) копії документів фінансової звітності за минулий рік (для юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців);

6) копію документа, що посвідчує особу керівника юридичної особи або уповноваженого представника юридичної особи, засвідчену належним чином;

7) підтвердження наявності досвіду виконання будівельних робіт, в тому числі за кошти державного та/або місцевих бюджетів протягом останніх років (копії договорів, фотофіксація об'єктів тощо);

8) підтвердження наявності досвіду будівництва багатоквартирних житлових будинків з фотофіксацією відповідних об'єктів;

9) підтвердження відсутності розпочатої процедури банкрутства стосовно юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців;

Разом з конкурсною документацією суб'єкти господарської діяльності, що здійснюють будівництво (забудовники) подають конкурсній комісії конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція має містити:

- наближений розрахунок площі забудови та розрахунок загальної площі квартир;
- кількість житла (квартир, загальна площа квартир), що може бути отримана територіальною громадою в особі Бориспільської міської ради;
- прогнозовані строки закінчення будівництва багатоквартирного житлового будинку (здачі його в експлуатацію).

Конкурсна документація разом з конкурсною пропозицією подаються у запечатаних конвертах з написом «На конкурс вул. Лисичівка», скріпленим печаткою заявника до Центру надання адміністративних послуг Виконавчого комітету Бориспільської міської ради за адресою: м. Бориспіль, вул. Київський Шлях, 72, кім. 101, 103. Номери телефонів: (04595) 5-58-23, 5-58-25, 5-58-26, 5-58-27, 5-58-35. Режим роботи: понеділок - четвер – з 8:00 до 17:15, п'ятниця з 8:00 до 16:00.

Усі умови конкурсу та визначення переможця конкурсу здійснюється на основі критеріїв, вказаних в затверджених умовах конкурсу, згідно рішення Бориспільської міської ради № 3706-57-VIII від 13 вересня 2024 року, яке опубліковано на сайті Бориспільської міської ради за посиланням: <https://borispol-rada.gov.ua/item/59884-pro-zatverdzhennia-poriadku-ta-provedennia-konkursu-na-budivnytstvo-sotsialnoho-ta-dostupnoho-zhytla-u-bahatokvartyrnomu-zhytlovomu-budy-vul-lisychivka-u-m-boryspil.html>

В зв'язку з відкриттям нової лінії
**ПОТРІБНІ
МЕХАНІК
ОПЕРАТОР КОТЕЛЬНІ**

Стабільна заробітна плата.
Оплата проїзду.

Тел.: 067-522-12-90

**НА РОБОТУ ПОТРІБЕН
ЕЛЕКТРОГАЗОЗВАРНИК**

Тел.: (093) 447-05-57, Ірина

**ПОТРІБЕН
БРИГАДИР**

на сортувальну дільницю
в Дарницькому районі

Тел.: 093-447-05-57, Ірина

На підприємство потрібні:
**комірник,
лаборант,
завантажувач сировини,
вантажник,
електромеханік**

Заробітна плата стабільна. Оплата проїзду.
Тел.: 067-522-12-90

**Чистка подушок
парою t-120 °C**

- Виготовлення ковдр та перин
- Хімчистка килимів, м'яких меблів

ВИЇЗД ДОДОМУ БЕЗКОШТОВНО

Тел.: +38 066 71 49 200 +38 098 38 71 731

НЕРУХОМІСТЬ

куплю

Бориспіль

Терміновий викуп нерухомості, землі, паїв. Проблемна, кредитна, без документів, з боргами. Швидкий розрахунок. Безкоштовна оцінка реальної вартості. Тел.: 0 50 6201019.

здам

**ЗДАЮТЬСЯ В ОРЕНДУ
ТОРГОВІ МІСЦЯ**

м. Бориспіль. РИНОК «Зоряний» Тел.: 0-63-571-48-48

ПРОПОНУЮ РОБОТУ

Бориспіль

В зв'язку з відкриттям нової лінії потрібні механік та оператор котельні. Заробітна плата стабільна. Оплата проїзду. Тел.: 0 67 5221290.

На підприємство потрібні: комірник, лаборант, завантажувач сировини, вантажник, електромеханік. Заробітна плата стабільна. Оплата проїзду. Тел.: 0 67 5221290.

На роботу потрібен електрогазозварник. Тел.: 0 93 4470557, Ірина.

Житло у власника. Тел.: 0 67 4503318.

Земельну ділянку у власника. Тел.: 0 67 4503318.

Куплю 1,2,3-к. квартиру, будинок, земельну ділянку у господаря. Допомога в оформленні документів. Тел.: 0 96 4427277, Людмила.

найму

Бориспіль

Житло, порядок і охайність гарантую. Тел.: 0 67 4503318.

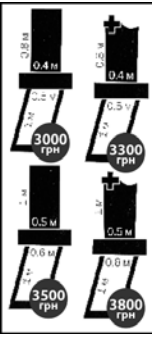
**ПАМ'ЯТНИКИ
ВИРОБИ З ГРАНІТУ ВИСОКОЇ ЯКОСТІ**

- Огорожі з граніту та металу
- Комплекси з граніту та обкладання тротуарною і керамічною плиткою
- Професійне художнє оформлення
- Установка, монтаж та доставка

м.Бориспіль, вул.Січнева, 40
Тел.: (4595) 6-03-02, 0-66-909-96-69, 0-63-604-26-78

АКЦІЯ

з 01.01 до 31.12.24р.

Постійна акція — пам'ятники з натурального граніту від 800 грн комплект (постачання граніту без посередників з кар'єрів Житомирської обл. (Коростівського р-ну))

Бориспільський Комбінат Будівельних Матеріалів

БУДУЄМО УКРАЇНУ РАЗОМ!

(067) 622-32-22

bkbm.ua

ВО СТРОЙ будматеріали
www.vostroy.kiev.ua

Пиломатеріали (дошка, брус, рейка)
Газоблок, піноблок, шлакоблок, керамзитоблок
Цемент, бетон, відсів, пісок, щебінь, керамзит
Цегла М-100, силкатна, вогнетривка
Цегла лицьова: КЕРАМЕЙЯ, Євротон, СБК, Літос, БЦ, Прокерам,
Шифер, профнастил, металочерепиця, труби асбестоцементні
Кільця бетонні, кришки та днища до них, люки каналізаційні
Гіпсокартон, профілі, комплектуючі
Пінопласт, мінеральна вата, стеродур, ОСБ, ДВП, ДСП
Сітки: рязиця, зварна, штукатурна, фасадна
Будівельні суміші, штукатурки, короїди, фарби
Панелі перекриття, ФБС, перетинки
Плитка тротуарна, бордюри, кришки забору
Сайдинг, софит, водостічні системи
Труби поліпропіленові та комплектуючі, батареї
Електротовари, провoda, інструмент
м.Бориспіль, вул. Дзержинського 166А (Бежівка) біля окружної

050 722 12 29 063 030 65 97 097 322 22 54
Доставка, розвантаження

КУПЛЮ
1,2,3-к. КВАРТИРУ,
БУДИНОК,
ЗЕМЕЛЬНУ ДІЛЯНКУ
У ГОСПОДАРЯ

Допомога в оформленні документів
Тел.: 096-44-27-277, Людмила

ВИКАЧУВАННЯ ЯМ
3,8+10+10
куб. м

Договори з підприємствами (готівка чи безготівка)
Тел.: 067-961-98-16, Володимир

ВИКАЧУВАННЯ ЯМ
Від 1 до 10 куб.м

050 702-00-06 098 515-59-89 Вадим

ВИКАЧУВАННЯ ВИГРІБНИХ ЯМ
Від 1 до 10 куб.м

096-17-12-007 093-047-28-16 Анатолій

Охоронному підприємству потрібні ОХОРОНЦІ на постійну роботу. Офіційне працевлаштування. Наявність медичної довідки та довідки про не судимість. Г/р 1/2, 2/2, вахта. Тел.: 0 67 3288818, 0 68 8880688, (044) 2236768.

Потрібен БРИГАДИР на сортувальну ділянку в Дарницькому районі. Тел.: 0 93 4470557, Ірина.

ТОВ «КТА» запрошує на роботу: оператора виробничих ліній; вантажника; пакувальниць (лінія намотки перчаток, лінія намотки пакетів) м. Бориспіль, вул. Сергія Оврашка, буд. 1. Тел.: 0 63 8221909, 0 95 6630379.

ПРОДАМ

сільське господарство

Бориспіль

Продаються півники 7 місяців породи маран, ціна 300 грн. Тел.: 0 93 2374069.

різне

Бориспіль

Верстат стругальний з циркуляркою. Ціна договірна. Тел.: 0 95 8910896.

Металевий гараж в гарному стані; дошки шалівка, 2 куб. Тел.: 0 66 5058026.

КУПЛЮ

Бориспіль

Закуповуємо ВРХ дорого! Корів, коней, бичків, телиць, телят, лошат, лежачих та доріз. На м'ясо і на тримання — корів, коней, телиць. Працюємо цілодобово! Тел.: (viber) 0 96 5897650, 0 73 5897650, Іван Дмитрович.

Закуповуємо ВРХ: корови (40-45 грн за кг), бики (68-70 грн за кг), телиці (60-65 грн за кг), коні (35-40 грн за кг). Лежачі та доріз. Тел.: 0 96 8497259, Вадим.

Куплю корови, коні, молодняк на м'ясо та на утримання. Тел.: 0 67 4105471, 0 93 0012969.

ПОСЛУГИ

Бориспіль

Вантажні перевезення. Щебінь, відсів, бетон, пісок, ґрунт, гній. Вивезення будсміття. Ліц. АВ №476495 МТЗУ від 16.06.2009 р. Тел.: 0 96 8766667, 0 97 1276605.

Викачування вигрібних ям від 1 до 10 куб.м. Тел.: 0 96 1712007, 0 93 0472816, Анатолій.

Викачування від 1 до 7 куб.м, без вихідних. Тел.: 0 93 7564969, 0 97 5505353, 0 66 4553391.

Викачування ям 3,8+10+10 куб.м. Тел.: 0 98 9619816, Володимир.

Викачування ям від 1 до 10 куб.м. Тел.: 0 50 7020006, 0 98 5155989, Вадим.

Чистка подушок парюю t-120 °C. Виготовлення ковдр та перин. Хімчистка килимів, м'яких меблів. Виїзд додому безкоштовно. Тел.: 0 66 7149200, 0 98 3871731.

РІЗНЕ

Бориспіль

Втрачене посвідчення учасника бойових дій, серія УБД №781543, видане на ім'я Дрюпіна Миколи Романовича Управлінням персоналу штабу військової частини А4583 2024 р., вважати недійсним.

Втрачені посвідчення учасника бойових дій та листи-талони на проїзд, видані на ім'я Кострюкової Віти Олександрівни, вважати недійсними.

Запукуємо ВРХ
на м'ясо, на утримання, лежачі

проводимо обмін бички, телиці, корови, коні

ПРАЦЮЄМО ЦІЛОДОВО!

Тел.: (viber) (096) 58-97-650, (073) 58-97-650, Іван Дмитрович

Закуповуємо ВРХ:
Корови (40-45 грн за кг)
Бики (68-70 грн за кг)
Телиці (60-65 грн за кг)
Коні (35-40 грн за кг)
Свині (45-50 грн за кг)

Лежачі та доріз

Тел.: 063-849-72-59 096-849-72-59, Вадим

Куплю Корови, Коні, Молодняк
на м'ясо та на утримання

Тел.: 067-410-54-71, 093-001-29-69

ЗДАЮТЬСЯ В ОРЕНДУ

БІЛБОРДИ

(067) 238-88-58, (067) 353-62-96

ЧИТАЙТЕ «ВІСТІ» В ІНТЕРНЕТІ, ЗАЛИШАЙТЕ СВОЇ КОМЕНТАРІ, ПРОПОЗИЦІЇ, БЕРІТЬ УЧАСТЬ В ОБГОВОРЕННІ МАТЕРІАЛІВ.

I-VISTI.COM
t.me/ivisti

ВІСТІ
Інформаційно-рекламна

Щотижнева газета
«Вісті.Інформація.Реклама»
© ТОВ «Будінвесттехноіндустрія ХХІ століття»

Головний редактор: Тетяна Цілик.
Газета розповсюджується: Київ, Бориспіль, Баришівка, Березань, Бровари, Згурівка, Переяслав, Яготин.

Адреса редакції: 08301, м. Бориспіль, вул. Київський Шлях, 69а.
Юридична адреса: 08304, м. Бориспіль, вул. Привокзальна, 76а.
Тел. редакції: (067) 353-61-17.
Рекламний відділ: тел.: (067) 238-88-58.
E-mail: borvisti@gmail.com, reklama.borvisti@gmail.com.
Веб-сторінка: www.i-visti.com
Передплатний індекс: 22350
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ №22018-11918ПР.

Відповідальність за зміст, достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Матеріали під рубриками «Позиція», «Компанія» друкуються на правах реклами. Відповідальність за зміст рекламних матеріалів несе рекламодавець. Редакція не завжди поділяє думку авторів публікацій. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. Копіювання чи передрук наших публікацій суворо забороняється без письмової згоди редакції.
Засновник: ТОВ «Будінвесттехноіндустрія ХХІ століття».
Видавець: ТОВ «Редакція газети «Вісті.Інформація.Реклама», м. Бориспіль, вул. Київський Шлях, 69а.
Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.
Наклад: 10200 прим., зам. №200325-11.

ЗАПРОШУЄМО НА РОБОТУ

bkbm.ua/vakansii

- ✓ Формувальника ЗБВ – з/п від 30 000 грн
- ✓ Зварювальника – з/п від 30 000 грн
- ✓ Майстра пелетного та пилорамного цеху
- ✓ Майстра формувального цеху (вахта 15/15) – з/п 25 000 грн
- ✓ Машиніста мостового крану – з/п 18 000 грн
- ✓ Автослюсара – з/п 18 000 грн

+38 067 434 49 79, Ірина

МІЖНАРОДНІ ПАСАЖИРСЬКІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ

БОРИСПІЛЬ
КИЇВ
ЖИТОМИР
РІВНЕ
ЛУЦЬК
ВАРШАВА
ЛОДЗЬ
ПОЗНАНЬ

БРОНІЙ КВИТКИ БЕЗКОШТОВНО

068 373 76 76
063 373 76 76
098 373 76 76

Atass

Sky Bus

-30% НА КУПІВЛЮ СУСІДНЬОГО МІСЦА

-15% НА КУПІВЛЮ ЗВОРОТНОГО КВИТКА

БОРИСПІЛЬСЬКИЙ МІСЬКИЙ ГОЛОВА РОЗПОРЯДЖЕННЯ

02 жовтня 2024 року № 141
м. Бориспіль Київської області

Про скликання п'ятдесят восьмої сесії міської ради VIII скликання

Відповідно до Регламенту Бориспільської міської ради VIII скликання, затвердженого відповідним рішенням Бориспільської міської ради від 04 грудня 2020 року № 6-2-VIII, ст. 42, ч. 4 ст. 46, ст. 50, ч. 8 ст. 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» ЗОБОВ'ЯЗУЮ:

- Скликати п'ятдесят восьму сесію міської ради VIII скликання та провести пленарне засідання міської ради 18 жовтня 2024 року о 10 годині в актовій залі виконавчого комітету міської ради.
- До порядку денного внести питання:
 - Про внесення змін до рішення міської ради від 15.12.2023 № 3016-48-VIII «Про бюджет Бориспільської міської територіальної громади на 2024 рік».
 - Про внесення змін до цільової програми підтримки матеріально-технічного забезпечення підрозділів сил безпеки і оборони України на 2024 рік.
 - Про внесення змін до переліку адміністративних послуг, що надаються через Центр надання адміністративних послуг.
 - Про внесення змін та доповнень до організаційної структури і штатної чисельності виконавчого комітету Бориспільської міської ради.
 - Про поновлення на посаді.
 - Про затвердження назви вулиці, що розташована в селі Перегуди Бориспільської міської територіальної громади Київської області.
 - Про надання дозволу управлінню капітального будівництва Бориспільської міської ради на безоплатну передачу виготовленої за бюджетні кошти проектно-кошторис-

ної документації по об'єкту «Нове будівництво захисної споруди цивільного захисту на території парку культури та відпочинку по вул. Київський Шлях, 69-а у м. Бориспіль Київської області. Коригування» та функцій замовника об'єкта Департаменту регіонального розвитку Київської обласної державної адміністрації.

2.8. Про надання дозволу Управлінню капітального будівництва Бориспільської міської ради на безоплатну передачу виготовленої за бюджетні кошти проектно-кошторисної документації по об'єкту «Нове будівництво захисної споруди цивільного захисту на території Іванківського ліцею по вул. Центральна, 2, в с. Іванків Бориспільського району Київської області. Коригування» та функцій замовника об'єкта Департаменту регіонального розвитку Київської обласної державної адміністрації.

2.9. Про надання дозволу Управлінню освіти і науки Бориспільської міської ради на безоплатну передачу Комунальному некомерційному підприємству «Бориспільська багатопрофільна лікарня інтенсивного лікування» матеріальних цінностей.

2.10. Про внесення змін та доповнень до рішення міської ради від 16 лютого 2024 року № 3220-51-VIII «Про надання згоди на прийняття пожежних автомобілів та автомобілів для забезпечення місцевої пожежної охорони від Головного управління ДСНС України в Київській області до комунальної власності Бориспільської міської територіальної громади в особі Бориспільської міської ради».

- Житлово-комунальні питання.
- Земельні питання.
- Різне.

3. Контроль за виконанням цього розпорядження залишаю за собою.

Секретар міської ради
Владислав БАЙЧАС

ВОДА ПИТНА ДООЧИЩЕНА

НЕГАЗОВАНА, ЗНЕЗАРАЖЕНА, ОЗОНОВАНА

Доставка 70 грн

ЖИВА ВОДА

ДОСТАВКА ВОДИ

098 720 73 73
073 159 50 04

(095) 311 32 78 (096) 720 73 73 (073) 159 50 04

Запрошуємо на роботу:

- Оператора виробничих ліній
- Вантажника
- Пакувальниць
- лінія намотки перчаток
- лінія намотки пакетів

ТОВ «КТА»
м. Бориспіль,
вул. Сергія Оврашка, буд. 1
Тел.: +38 (063) 822 19 09
+38 (095) 663 03 79

Помічниця
...все просто!

ВАНТАЖНІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ

ЩЕБІНЬ, ВІДСІВ, БЕТОН ПІСОК, ГРУНТ, ГНІЙ

Вивезення буд.сміття

Тел.: 096-876-66-67
097-127-66-05

ЧИТАЙТЕ «ВІСТІ» В ІНТЕРНЕТІ, ЗАЛИШАЙТЕ СВОЇ КОМЕНТАРІ, ПРОПОЗИЦІЇ, БЕРІТЬ УЧАСТЬ В ОБГОВОРЕННІ МАТЕРІАЛІВ.

I-VISTI.COM
t.me/ivisti

Швидка доставка новин

ВІСТІ
вже в Telegram

скануй

АСТРОЛОГІЧНИЙ ПРОГНОЗ НА 14-20 ЖОВТНЯ

ОВЕН. Тиждень розпочнеться з припливу енергії, яка надихне на активні дії. Будьте обережні з різкими рішеннями. У середині тижня можливі конфлікти чи непорозуміння, особливо у роботі.

ТЕЛЕЦЬ. Цього тижня ви відчуєте потребу у стабільності у фінансовій сфері. Якщо це питання стоїть на порядку денному, докладаючи зусиль, вдасться досягти бажаних результатів.

БЛИЗНЮКИ. Справи у сфері професійної діяльності та щодо вирішення правових питань дещо уповільняться. Але це гарний час для самоаналізу та перегляду своєї мети. Ви можете відчувати певну напруженість у комунікаціях, особливо з близькими людьми.

РАК. Цей тиждень може стати часом емоційних змін та нових відкриттів. Можливо, ви зіткнетеся з внутрішніми протиріччями, але це час для очищення та звільнення від старих образ та уподобань.

ЛЕВ. Цей тиждень буде наповнений яскравими моментами, але важливо не забувати про почуття ближнього оточення. Ваша громадська активність може призвести до зупинки у робочих справах, що може спричинити конфлікти з колегами.

ДІВА. Тиждень може принести вам нові завдання, особливо у сфері роботи та кар'єри. Можливі розбіжності та зміни у взаєминах із керівництвом, але в результаті вони будуть на краще.

ТЕРЕЗИ. Тиждень принесе в життя щасливі зміни, особливо у романтичній та любовній сфері життя. Умови сприяють задоволенню потреби в гармонії та рівновазі, але важливо виявити терпіння, якщо щось піде не так швидко, як вам хотілося б.

СКОРПІОН. Цього тижня ви можете зіткнутися із сильними емоціями та переживаннями. Це час, коли старі страхи чи обмеження можуть піднятися на поверхню.

СТРЕЛЕЦЬ. Цей тиждень принесе уповільнення у справах, особливо пов'язаних із кар'єрою та освітою. Однак це не привід для розчарування — вам потрібно переглянути свої плани та підійти до них більш свідомо.

КОЗОРІГ. Фінансові питання приносять хвилювання — ваші витрати перевищують прибутки. Цей тиждень може стати часом змін, коли доведеться переглянути свої довгострокові цілі.

ВОДОЛІЙ. Цей тиждень вимагатиме від вас гнучкості та адаптивності, особливо у взаєминах зі шлюбними партнерами, дітьми та батьками. У середині тижня важливо зберігати спокій і не вступати в конфлікти, особливо з колегами та однодумцями.

РИБИ. Цього тижня значно зростають чутливість та інтуїція. Корисно буде приділити час саморозвитку. У середині тижня можуть з'явитися нові можливості, особливо у сфері творчості чи мистецтва.